

Totuși un înger

Era o încăpere joasă, murdară, în care un număr mare de deținuți stăteau ghemuiți împreună pe podea. De-a lungul zidurilor cenușii, umede și reci se târau găngăni și podeaua era așa de noroioasă și de muiată, încât nu mai dădea la iveală niciun locșor pe care ai fi putut să șezi o clipă uscat. O mică deschizătură cu gratii lăsa să pătrundă tocmai atâta lumină, încât cei închiși să poată fi deosebiți unii de alții. Ea servea în același timp, să lase înăuntru puțin aer proaspăt.

Acesta era locul de ședere pentru oamenii al căror delict consta în aceea, că nu puteau să se supună unei puteri conducătoare care Îl batjocorea pe Dumnezeu și interzicea rostirea Numelui Său.

Printre cei care trăiau împreună această detenție îngrozitoare era și un bărbat pe nume Iwan Ratzkov. El era susținătorul unei familii numeroase și pentru că era un om temător de Dumnezeu și nu se dădea înlături să plece zilnic genunchii cu ai săi și să-L cheme pe Tatăl din cer, a fost târât într-o noapte, în mod brutal, de lângă soție și copii și fusese adus în închisoarea înspăimântătoare.

Acum ședea aici împreună cu tovarășii lui de suferință, ducând lipsă și privațiuni, și, ce era cel mai greu, cu întrebarea temătoare în inimă: ce se va alege de ai mei, neaprovizionați?

A venit foarte curând ziua când doamna Ratzkov nu mai avea în dulap decât o jumătate de pâine și nu mai avea nicio copeică în buzunar. Apoi s-a apropiat clipa temută, când copiii ei au întins mâinile după mâncare și ea nu mai putea să le dea nimic. Oricât de mult o durea inima, ea se străduia totuși să rămână încrezătoare.

„Copii”, a spus ea, „să fim recunoscători pentru ce am primit până acum. Cât de mulți copii săraci vor fi existând, care astăzi încă n-au avut nimic de mâncare. Așteptați numai până vine tata acasă. Atunci vom avea din nou destulă pâine.”

Copiii doreau și ei să fie așa de mulțumiți ca mama, dar n-a durat mult până când cei doi copii mai mici strigau de foame.

Atunci, un vecin s-a năpustit înăuntru și a strigat:

„Doamnă Ratzkov, în câteva ore, deținuții vor fi duși la Riga.”

Mesagerul a dispărut imediat iar, în timp ce doamna Ratzkov stătea palidă și tremurând de spaimă. Îl va mai vedea vreodată pe soțul ei? Ce vor face cu el la Riga? Ah, ea știa că o viață omenească nu conta în ochii guvernării nelegiuite.

„Mamă, nu-l vom mai vedea de acum pe tata?”, a întrebat atunci unul dintre copii, care înțelesese cuvintele vecinului. „Trebuie acum să murim de foame?”

O clipă a fost liniște de tot în cameră. Apoi, mama a șters lacrimile pe care nu mai putuse să le oprească și a spus în timp ce le arăta copiilor o față senină:

Copii, să ne rugăm. Dumnezeu ni-l poate aduce înapoi pe tata, dar numai El este în stare de aceasta.”

Copiii au împreunat mâinile. Cei mai mari au îngenuncheat lângă mamă, în timp ce copiii mici s-au lipit tare de ea.

„Tată din cer”, s-a rugat femeia din adâncul inimii ei, „privește cum strigă copiii mei de foame. Te rog, dă ni-l pe tatăl nostru înapoi! Tu poți, Doamne, pentru că l-ai salvat și pe Daniel printr-un înger din groapa leilor. Tu poți toate lucrurile. O, trimite-ne un înger care să-l elibereze pe tatăl nostru iubit din mâinile acestor oameni cruzi!”

După ce s-au ridicat, copiii au întrebat dacă acum va veni un înger din cer și dacă îngerul chiar este destul de puternic ca să-l elibereze pe tata de bolșevici și oare cum va face el aceasta.

Lisbeth, cea mai vârstnică din grup, un copil drăguț, temător de Dumnezeu, a dat un răspuns prietenos la toate întrebările copilărești, în timp ce mama asculta liniștită conversația copiilor ei.

„Dumnezeu nu are nevoie să trimită un înger din cer”, a spus Lisbeth, „există îngeri în jurul nostru. Dumnezeu trebuie numai să dea comandă unuia dintre acești îngeri, să-l elibereze pe tata. Și El o va da sigur, dacă socotește că este bine. Dar dacă Dumnezeu ar îngădui ca tata să fie dus într-adevăr la Riga, El tot nu ne-ar lăsa să murim de foame. Numai că trebuie să avem încredere în El.”

Așa i-a liniștit fata de 14 ani pe frații și surorile mici. Apoi s-a adresat mamei:

„Am voie să mă postez pe pod, mamă dragă, ca să văd dacă deținuții vin pe aici?”

„Da, mamă, am voie să merg și eu? Vreau așa de mult să văd cum îngerul îl eliberează pe tata”, a strigat emoționat Michalowitz, care avea doisprezece ani, încă înainte ca mama să aibă timp să-i răspundă fiicei ei.

Doamna Ratzkov a ezitat. Nu-i plăcea să-i lase pe cei doi copii să plece, mai ales pe fiica ei nu voia s-o lase. Pe deasupra, era frig și vijelios afară. ... Dar copiii doreau așa de mult să-l vadă pe tata! Așa că în cele din urmă mama și-a dat acordul și amândoi au năvălit afară plini de speranță și s-au grăbit spre locul desemnat.

Vremea era într-adevăr de-a dreptul aspră. Mai ales pe pod vântul bătea puternic. Copiii au căutat un loc cât mai ferit posibil și așteptau aici lucrurile care aveau să vină. Priveau cu nerăbdare în toate părțile. În sfârșit – începea deja să se întunece – au răsunat glasuri aspre, insultătoare. Tremurând, copiii s-au înghesuit unul în celălalt. Inimile lor băteau de teamă și încordare. Abia dacă îndrăzneau să privească în sus, când s-au apropiat primele forme întunecate. Michalowitz ținea convulsiv mâna surorii în a sa. Dacă oamenii răi îi iau acum și pe ei? Ce îngrozitor ar fi aceasta pentru mama!

Atunci s-au apropiat deținuții. Soldații bolșevici însoțeau convoiul și îi mânau pe oamenii nefericiți cu bătaii și cuvinte de ocară ca să se grăbească.

Acum, primii treceau pe lângă copii. Aceștia priveau fix, cu ochii larg deschiși, la figurile care se clătinau. Părea că tatăl lor nu este printre ei. Oare să mai putrezească în închisoarea lui sumbră și poate că va fi dus abia mai târziu?

Convoiul trist aproape era trecut. Baionetele fixate la arme ale soldaților scânteiau viu în semiîntuneric și aveau un efect așa de înfricoșător asupra copiilor, încât au devenit complet confuzi. Dar ce a fost aceasta? În convoi, în spate de tot, câțiva pași mai departe de ceilalți, se târa un bărbat singur, urmat de un soldat. Bărbatul era palid ca moartea și se pare că nu putea să înainteze așa de repede ca ceilalți. Atunci, copiii au părăsit dintr-odată colțișorul lor ascuns și cu strigătul: „Tată, tată, aici suntem!” au zburat spre omul obosit, vlăguit.

Ca un șoc a trecut prin trupul nefericitului și emoționat și-a strâns în brațe puișorii.

Lisbeth și Michalowitz s-au agățat tare de tata, ca și când ar fi vrut să nu-i mai dea drumul.

„Lăsați-mă să-mi mai îmbrățișez încă o dată copiii”, l-a rugat Ratzkov pe soldat. „Poate nu-i voi mai vedea niciodată. Aveți milă de un tată care a fost smuls nevinovat de lângă soție și copii!”

Cererea rugătoare a nefericitului părea să facă impresie asupra omului care, deși obișnuit cu scenele sfâșietoare, devenise nemilos prin toate lucrurile îngrozitoare pe care le văzuseră ochii săi. El l-a privit o clipă pe deținut și pe copiii care îl îmbrățișau. Era ca și când trăsăturile dure s-ar fi muiat și o expresie de milă se citea pe fața sa. Se gândea el la soția sa și la copiii săi, cărora poate că le mergea bine și pe care spera să-i întâlnească veseli în curând acasă? Numai Dumnezeu știe ce se petrecea în inima bărbatului.

Cercetător, bărbatul s-a uitat în toate părțile. Convoiul mare se îndepărtase deja o bună bucată și în întunericul crescând nu se mai vedeau decât nedeslușit contururile unor forme individuale. O clipă a ezitat. Se va observa dacă îl va lăsa pe acest om să scape și se va alătura iar convoiului, singur?

„Fugiți! Ascundeți-vă cu copiii în spatele zidului de acolo!” a răsunat deodată cu glas înăbușit în urechea deținutului. „Rugați-vă lui Dumnezeu pentru mine! Rămâneți cu bine!”

Ratzkov a auzit cuvintele ca în vis. Să fugă, să fie liber? Putea să îndrăznească? Orice încercare zădărnicită de evadare a fost pedepsită neîndurător cu moartea.

„Fugiți! Grăbiți-vă, altfel este prea târziu!”, i-a îndemnat soldatul. Atunci n-a mai ezitat. Cât de repede au mai putut picioarele să-l poarte, s-a grăbit cu copiii săi spre ascunzătoarea arătată. De acolo a văzut cum soldatul fugea după convoi și o clipă mai târziu dispărea în întuneric.

Stătea acolo cu copiii – liber ... liber! Dar încă mai trebuia să fie atent. Abia după multă vreme, pândind prudent în toate părțile, cei trei au pornit la drum spre casă. Orașelul părea ca mort. Oricine, care nu trebuia neapărat să fie pe stradă, își ținea, temător, locuința încuiată. Nimeni nu se simțea în siguranță în vremurile acestea agitate ale regimului terorist bolșevic. –

Între timp trecuseră ore de când copiii curajoși o părăsiseră pe mama și plecaseră afară ca să-l vadă pe tata și încă nu se întorseseră. Doamna Ratzkov nu-și putea explica întârzierea lor și a devenit profund neliniștită.

Atunci s-a auzit bătând încet la ușă. După felul ciocănitului, doamna Ratzkov a recunoscut imediat că erau copiii și s-a grăbit să le deschidă ușa. Ce vești aveau să aducă de la tata?

Dar ce era aceasta? Copiii nu erau singuri. O figură întunecată era cu ei.

„Dragă, dragă soție”, a șoptit Ratzkov cu glas ostenit. Apoi a căzut, complet la capătul puterii lui, în brațele soției sale, care de uimire și emoție n-a putut să scoată mult timp niciun cuvânt. Copleșită de sentimentele ei, a izbucnit în cele din urmă în hohote puternice. Bucuria era prea mare!

Copiii mai mici priveau total uimiți. Oare de ce plângea mama acum? Nu era, dimpotrivă, mai mult motiv de râs și voieșie? De fapt, de ce era așa de mirată și de surprinsă? Doar se rugaseră toți împreună, ca Dumnezeu mare să-l salveze pe tata prin îngerii Săi și să-l aducă înapoi la ei. Și acum vedeau împlinirea rugăciunii lor. Doar nu era nimic deosebit în aceasta. Mihalowitz era chiar puțin posomorât. El era cu totul buimăcit că niciun înger nu coborâse din cer ca să-l elibereze pe tata.

Cu toate că nu mai era pâine în casă și toți ședea flămânzi împreună și cu toate că scumpul tată părea îmbătrânit cam cu zece ani din cauza suferinței îndurate, în curând a domnit o bucurie și o veselie generală în cercul fericit al familiei. Dumnezeu, care îl salvase pe tată de sub puterea oamenilor răi și li-l trimisese din nou, cu siguranță că nu îi va lăsa să moară de foame. El doar are pâine din belșug. Așa că toți au ascultat plini de încredere când tata le-a cerut acum să îngenuncheze, pentru a aduce, împreună cu el, laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru minunatul Său ajutor și să-L cheme pentru salvare în continuare din toate necazurile. Într-adevăr, ei nu aveau nevoie să fie îngrijorați, căci ei Îl cunoșteau pe Ascultătorul rugăciunii, care a spus: „Și toate câte veți cere în rugăciune, crezând, veți primi“ [Matei 21.22].

Titlul original: „Doch ein Engel”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*